

Joku päivä sitten esimies pölähti huoneeseeni tavanomaisella vauhdillaan. Huomenta Sekuli, hän huudahti. Koska esimies käytti Sekavirkamiehestä helittelynimeä, arvasin heti, että jokin hankalampi homma oli tulossa.

Esimies selvittikin oitis, että hänen olisi pitänyt seuraavana päivänä luennoida laitoksen kurssilla. Ongelmana oli, että samaksi iltapäiväksi oli järjestetty neuvottelu, jossa esimiehellä oli vieläkin isompi lehmä ojassa.

Minua tarvittiin siis hätävarakouluttajaksi. Rohkenin vähän epäillä kykyjäni uudessa tehtävässä. Niinhän etiketin mukaan pitää tehdä. Tähän esimies lohdutti, että hänellä on viisi mapillista kalvoa, jotka saisin käyttööni.

Loppupäivä kului kalvoja selaillessa. Hankalin oli mappi, joka oli ahdettu niin täyteen plastikkaa, ettei lukkolaite mennyt kiinni. Niinpä sisältö mätkähtikin heti alkuun lattialle ja liiteli ympäri huonetta. Siinä tuli nopeasti kokonaiskuva luentoaiheesta.

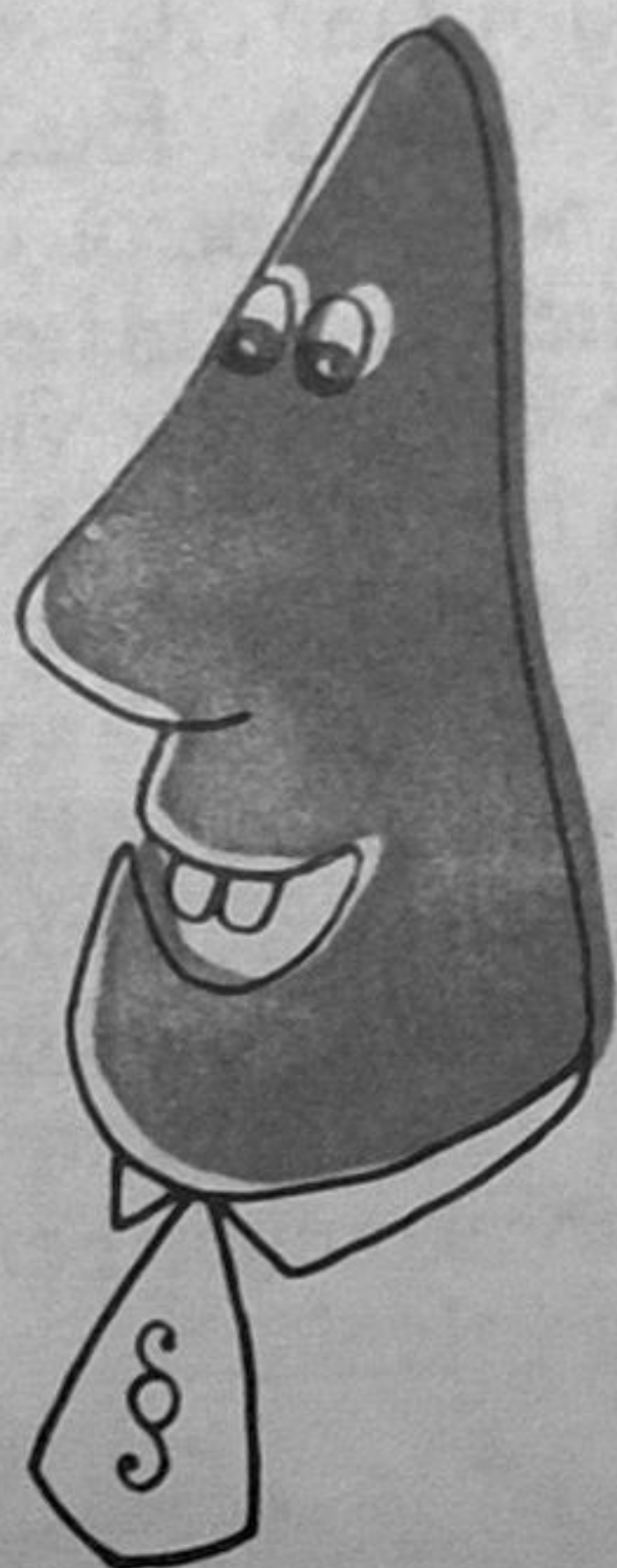
Luentoa suunnitellessani laskeskelin, että kalvoja ehtisi näyttää ehkä mapillisen tunnissa. Kolmen tunnin annos olisi sitten kolme mapillista. Tosiasiassa en päässyt kolmituntisellani edes ensimmäisen mapin puoliväliin.

Joka tapauksessa aineistoa piti karsia. Päätin käyttää ainakin

kaikki koneella kirjoitetut kalvot, joissa asia oli kattavasti esitetty. Mukana oli myös muutama laki, asetus ja kiertokirje luentoni juhluutta lisäämässä. Pois jätin kaikki käsinkirjoitetut tiivistelmäkalvot.

Tiesin, että kuulijat pitää motiivoida aiheeseen. Päätin, että parasta on heti alkuun tehdä selväksi, kuinka arvovaltainen ja asiantunteva henkilö tässä on puhumassa. Ilmoitin olevani melkein maisteri. Vähän tuli liioiteltua, sillä tarkoitin kasvatustieteen approbaturia. Olen jo moneina vuonna aikonut suorittaa sen

Hätävara-kouluttaja

kesäyliopistossa, mutta jotenkin vain ei ole tullut lähdettyä.

Luentoni alkupuolella jotkut nenäkkäät yrittivät väittää, että muut luennoitsijat olivat esittäneet asiasta toisenlaisia näkemyksiä. Korostin muutaman kerran, että esillä on vain laitoksen virallinen kanta ja oma jämpti tulokintani siitä. Sainkin tuon häiritsevän keskustelun vähitellen loppumaan ja oppilaat istumaan turhia mukisematta.

Välitunniksi yritin heti kiirehtää opettajainhuoneeseen, mutta kuinka ollakaan yksi yliaktiivinen kuulija tarttui hihaani ja kysyi, emmekö voisi pohtia näitä asioita ryhmätyönä. Sanoin suoraan, että se on luennoitsija, joka määrää, mitä ja miten opetetaan. Turha oli lähteä perustelemaan sitä itsestäänselvyyttä, että ryhmätyöt ovat ajantuhlausta, joissa korkeintaan voi oppia uusia tapoja säädösten kiertämiseksi.

Loppuaika meni ilman turhia häiriöitä. Huomasin itsekin jotakin oppineeni. Jos alkuluento meni tarkerrellen, niin viimeisellä tunnilla näytin jo kaksi kertaa niin paljon kalvoja kuin kahdella edellisellä yhteensä.

Ihan mukavaahan tämä hätävarakouluttaminen on. Sitä vain toivon, ettei minua jälkikäteen kiusattaisi opettaja-arvioinneilla. Lupaen lukea vaikka Engeströmiä, jos saan olla rauhassa.

Sekavirkamies